

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΖ' (ΕΣΑΜΗΝΟ Β')

Σάββατο Ἀθήνα, 24 Ὀκτωβρίου 1920

ΑΡΙΘ. 707

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

Κ. Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ: Ποιητές—Ἀφιερωμένο
ΠΑΡΟΣ Δ. ΤΑΓΓΚΟΠΟΥΛΟΣ: Κάστρο.
ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ: Κριτικές σελίδες: Τὰ ἔργα τοῦ Μητσάκη.
ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ: Κοιτάζω.
ΑΓΗΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ: Γάμος.
ΜΙΧ. ΘΕΡΒΑΝΤΗΣ—**Κ. ΚΑΡΘΗΙΟΣ**: Δὸν Κιζιότης (συνέχεια).

Ο ΝΟΥΜΑΣ: Φαινόμενα καὶ πράγματα.
ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΡΗΣ: Τὰ κρασιά τοῦ Κύρ Σεραιῆ.
Κ. ΦΡΙΛΙΓΓΟΣ: Πόλη—Σμύρνη—Κρήτη.
Α. ΣΤΕΙΝΜΕΤΖ: Οἱ ἐπιγραφές τῆς Ἑβραϊκῆς Κατακόμβης στὸ Μοντερέννε τῆς Ρώμης.
ΑΠΟ ΒΛΟΜΑΛΑ ΣΕ ΒΛΟΜΑΛΑ: Νεοελληνικὴ φιλολογία.—Θεατρικά.—Χωρὶς γραμματόσημο.

ΑΠΟ ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΑ ΣΤΟΝ ΤΕΛΕΥΤΙΟ "ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΟ,"

ΠΟΙΗΤΕΣ

Πῶς σβύνετε, πικροὶ ξενητεμένοι!
Ἀνθάκια μου χλωμά, πού σᾶς ἐπῆραν
σὲ κήπους μακρυνούς νὰ σᾶς φυτέψουν.....
Βιολέττες κι ἀνεμώνες, ξεχασμένες
στὰ ξένα πού πεθαίνετε παρτέρια,
κρατώντας ἀργυρὴ δροσοσταλίδα,
βαθιά σας τὴν ἐλπίδα τῆς πατρίδας....
Χτυποῦνται, πληγωμένες πεταλοῦδες,
στὸ χῶμα σας οἱ θύμησες κ' οἱ πόθοι.
Τὸ φῶς πού κατεβαίνει τῆς ἡμέρας,
κι ἀπλώνεται γλυκάτατο καὶ παίζει
μ' ὅλα τριγύρω τ' ἄλλα λουλουδάκια,
περνάει ἀπὸ κοντά σας καὶ δὲ βλέπει
τὸν πόνο σας ὥραϊο, γιὰ νὰ χαϊδέψει
τὰ πορφυρὰ θρηνητικὰ μαλλιά σας.
Εἰδυλλιακὲς οἱ νύχτες σᾶς σκεπάζουν
κ' ἡ καλοσύνη ἂν χύνεται τῶν ἄστρων,
ταπεινοί, καθὼς εἰστε, δὲ σᾶς φτάνει.
Ὅλοῦθε πνέει, σὰ λίβας, τῶν ἀνθρώπων
ἡ τόση μοχθηρία καὶ σᾶς μαραίνει,
Ἀνθάκια μου χλωμά, πού σᾶς ἐπῆραν
σὲ κήπους μακρυνούς νὰ σᾶς φυτέψουν.

ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ

Στὸν ποιητὴ Χαρίλαο Σακελλαριάδην
πού, φοιτητὲς, γλεντούσαμε μαζί.

Φοβάμαι πῶς ἐτέλειωσε, Χαρίλαε,
γιὰ μένανε ἡ ζωὴ μας τῆς Ἀθήνας,
πού ὅμοια γλυκὰ καὶ μὲ τὸ γλέντι ἐκύλαε
καὶ μὲ τὴν πίκρα κάποτε τῆς πείνας.

Δὲ θάρρω πιά στὸν τόπο πού πατρίδα μου
τὸν ἔδωκε τὸ γιόρτασμα τῆς νιότης,
πικρὰ περαστικὸς, μὲ τὴν ἐλπίδα μου,
μὲ τῶναιρο πού ἐσβύστη, ταξιδιώτης.

Προσκυνητὴς θὰ πάω, κατὰ τὸ σπῆτι σου,
καὶ θὰ μοῦ ποῦν δὲν ξέρουνε τί ἐγίνης.
Μ' ἄλλον μαζί θὰ ἰδῶ τὴν Ἀφροδίτη σου
κι ἄλλοι τὸ σπῆτι θάχουν τῆς Εἰρήνης.

Θὰ πάω πρὸς τὴν ταβέρνα, τὸ σαμιάτικο
πού ἐπίναμε γιὰ νὰ ξαναζητήσω.
Θὰ λείπεις, τὸ κρασί τους θάναι ἀλλιώτικο,
ὅμως ἐγὼ θὰ πῶ καὶ θὰ μεθῶσω.

Θ' ἀνέβω τραγουδώντας καὶ τρεκλίζοντας
στὸ Ζάππειο πού ἐτραβούσαμεν ἀντάμα.
Τριγύρω θάναι ὥραϊα, πλατὺς ὁ ὁρίζοντας,
καὶ θάναι τὸ τραγοῦδι μου σὰν κλάμα.

Κ. Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΝΗΣΙΑ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ

ΚΑΣΤΡΟ

Μὲ ξέβρασε καὶ μένα τὸ κύμα σὲ κάποιο νησί, πού
ἀνθῶνε οἱ λεμονιές τὴν ἀνοιξή καὶ τὸ πέλαγο εὐω-
διάζει, ὡς λένε. Τὸ κάστρο, στὸ ἔμπα τοῦ λιμανιοῦ,
μοῦ τράβηξε τὴν προσοχή μου ἀμέσως, καὶ μόλις
πάτησα τὸ νησί τὸ εὐλογημένο, θέλησα νὰ δῶ τὸ κά-
στρο ἀπὸ κοντά, νὰν τὸ ψηλαφήσω μὲ τὰ χέρια μου,
νὰν τὸ νοιώσω μὲ τὴν ἴδια τὴν ψυχὴ μου. Βενετσιάν-
ικο ρημάδι, μοῦπε κάποιοις γέροντας, πού διάβαζε
τὰ παλιά τὰ βιβλία.

Τὴ νύχτα μὲ τὸ φεγγάρι πέρασα τὴ θολωτὴ καμά-
ρα του, πού λὲς καὶ περιμένε νὰ διαβεῖ κάτωθι τῆς
γκόντολα βενετσιάνικη. Σκεθρῶμένο τὸ κάστρο μπρο-
στά μου, γερασμένο ἀπ' τὰ χρόνια κορμί, ἀλλοῦ σκα-
μένο ἀπ' τὸ κύμα, κι ἀλλοῦ ρελασμένο ἀπ' τὸν Και-
ρὸ, ἀγνάντευε πέρα τὸ πέλαγο καὶ τὸ στρωτὸ γαλά-
ζιο κύμα δεχότανε, τραγοῦδι ἀπέκοσμο καὶ θρούλο πὲς
μακρυσμένο.

Χρόνια παλιά!

Φλόμπουρα γύρα καὶ πολέμιστρος καὶ μὰ γεννιά
πολεμόχαρη νάγρυπνάει. Σίδερο κι ἀτσάλι στὰ θέ-
μελά του, κι αὐτὸ γιγαντένιο κι ἀκατάλυτο, σωστὸ
πετροθεριό, φοβέρεχ στὸν κουρσάρο τὸν ἀελάτη. Πέ-
ρα, στ' ἀνοιχτά, πανιά φλογισμένα στὸν ἥλιο, καὶ μέ-
σα στὴ σιδερόφραχτη πολίτεια στήθαια φουσκωμέν'
ἀπ' τὸν Ἔρωτα, κι ἀνεμόσκαλες τὸ δεῦλι στὰ παρε-
θύρια. Βενετσιάνικα λιοντάρια σκαλ' ὁμένα στὴν ψυ-
χὴ μέσα καὶ στὸ λιθάρι ἐπάνω. Κι ὅπου χάλασμα, καὶ
ρέπιο, καὶ ρημάδι, πόσα ὁράματα καὶ θνεῖρα πόσα!
Μούσουλια καὶ πολυτρίχια στὶς θαλασσινὲς τὶς κοσφά-
λες τῶν βράχων, κι ἀγριοπερίστερα καὶ πουλάδες νὰ
σκίζουν τὸ γαλάζιον αἰθέρα, ὅμοια σπαθιά δίκοντα,